

Tob kapitola 2.

[1] Za krále Esarchadóna jsem se vrátil domů a byla mi vrácena má žena Chana a syn Tóbijáš. O naší slavnosti letnic, což je svátek týdnů, byla mi připravena výborná hostina a já jsem usedl k jídlu. [2] Když mi prostřeli stůl a připravili množství pokrmů, řekl jsem svému synovi Tóbijášovi: "Synu, vyjdi ven, a kohokoli najdeš chudého z našich bratří z ninivských zajatců, který celým srdcem pamatuje na Hospodina, přiveď jej a bude jíst společně se mnou. Hle, počkám na tebe, synu, dokud nepřijdeš." [3] Tóbijáš vyšel hledat někoho chudého z našich bratří. Když se vrátil, řekl: "Otče!" Vyzval jsem jej: "Mluv, synu!" Odpověděl: "Hle, jeden z našeho národa byl zavražděn a je pohozen na tržišti. Leží tam zardoušený." [4] Vyskočil jsem a opustil hostinu dřív, než jsem z ní cokoliv okusil; odnesl jsem ho z ulice a uložil do jednoho z domků, dokud nezapadlo slunce. [5] Potom jsem se vrátil, umyl se a začal se zármutkem pojídat chléb. [6] Vzpomněl jsem si na slovo proroka, které pronesl Ámos v Bét-elu: "Vaše slavnosti budou proměněny ve smutek, všechny vaše písně v žalozpěv." A dal jsem se do pláče. [7] Když zapadlo slunce, šel jsem, vykopat hrob a pohřbil jsem ho. [8] Moji sousedé se mi posmívali. Říkali: "Vůbec se nebojí. Už jednou kvůli této věci po něm pátrali. Měl být zabit, ale uprchl. A hle, zase pohřbívá mrtvé." [9] Té noci jsem se umyl, vešel do svého nádvoří a ulehl u jeho zdi. Pro horko jsem neměl přikrytou tvář. [10] Nevěděl jsem, že na zdi nade mnou jsou vrabci. Jejich teplý trus mi padl do očí a způsobil mi bílý zákal. Chodil jsem k lékařům, abych se léčil. Ale čím víc mě mazali léky, tím víc slably mé oči bílým zákaem, až jsem zcela oslepl. Zrak mi nesloužil čtyři roky. Všichni moji bratří nade mnou truchlili a Achíkar se po dva roky, dokud neodešel do Elymaidy, staral o mou obživu. [11] V oné době má žena Chana konala za mzdu ženské práce. [12] Posílala je zákazníkům a oni jí platili mzdu. Sedmého dne měsíce dystra dokončila tkaní a poslala tkaninu zákazníkům. Ti jí dali plnou mzdu a přidali jí kozlíka k hostině. [13] Když přišla ke mně, kozlík začal mečet. Zavola jsem ji a otázel se: "Odkud je to kůzle? Snad není kradené? Vrat' je jeho majitelům! Není nám dovoleno jíst nic kradeného." [14] Odpověděla mi: "Bylo mi to přidáno jako dar ke mzdě." Ale nevěřil jsem tomu a domlouval jí, aby kůzle vrátila majitelům. Vzplanul jsem proti ní hněvem. Tu mi řekla: "Kam se poděly tvé skutky milosrdenství? Kam se podělo tvé spravedlivé jednání? Teď se ukázalo, co jsi zač! "